

Arrest

nr. 254 404 van 11 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X - X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en F. LAURENT
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 15 december 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat F. LAURENT en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 27 januari 2020 en hebben een verzoek om internationale bescherming ingediend op 3 februari 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoekers door de Dienst Vreemdelingenzaken op 10 juli 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden verzoekers op 5 (tweede en derde verzoekster) en 9 oktober (verzoeker en eerste verzoekster) 2020 gehoord.

1.3. Op 10 november 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 10 november 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van de eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker), A. D. F. S., luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent El Salvadoraans staatsburger, geboren in San Salvador op (...) 1979. U woonde in de gemeente Nuevos Cuscatlan met uw vrouw (H. M. R. D. F. (...), CGVS (...) B), uw tweelingdochters (H. P. F. R. (...), CGVS (...) 1 en D A. F. R. (...), CGVS (...) 0) en uw zoon Douglas E. (...) (°2004) en dochter G. M. (...) (°2008). U werkte al tien jaar in het busbedrijf ‘T. M. (...)’ van uw schoonmoeder en werd vijf jaar geleden de beheerder van het bedrijf. De werknemers van het busbedrijf betaalden 80 dollar per week aan de bendes zodat de bussen zonder problemen kunnen functioneren.

Begin december 2019 kreeg u persoonlijke bedreigingen en vroeg de bende MS-13 een bedrag van 5000 dollar, aangezien de eindejaarspremies in El Salvador die maand worden uitbetaald. Sindsdien werd u bijna elke dag gebeld en bedreigd door de bendeleden. De bendeleden gaven aan dat ze wisten waar uw kinderen trainden en naar school gingen. De bendeleden bleven telefonisch contact opnemen tijdens de maanden december en januari. U kon de bendeleden overtuigen om de betaling uit te stellen met de verklaring dat u het geld nog bijeen probeerde te rapen. De bendeleden kwamen tijdens die maanden ook naar u vragen bij de verschillende instanties van het busbedrijf.

In de periode rond 20 december 2019 zette u uw zoon af aan de zwemtraining in het sportcomplex aan Pole de Portio in Merliot en was u een parkeerplaats aan het zoeken, toen u door een bendelid gebeld werd op uw gsm. De persoon vroeg naar het geld, bedreigde u en zei dat hij naar de plaats Pole de Portio kon komen om de dingen te regelen. U kon hem afwimpelen door te zeggen dat u meer tijd nodig had. U bleef hierna op de parking wachten tot de training van uw zoon gedaan was.

Begin januari 2020 besloten u en uw vrouw aan de kinderen te vertellen dat jullie gingen vluchten uit El Salvador. Ongeveer een week voor jullie vertrek kochten jullie de vliegtickets. Ondertussen gingen de kinderen niet meer naar school. Ze volgden wel nog Engelse les en jullie besloten dat ze nog maar naar drie zwemtrainingen mochten gaan per week. De zaterdag in de week voor jullie vertrek ging u nog naar een laatste zwemwedstrijd met uw zoon.

Op 26 januari 2020 zijn jullie per vliegtuig naar België gereisd. Jullie kwamen aan in België op 27 januari 2020 en dienden op 3 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

Jullie verklaren niet terug te kunnen naar El Salvador waar jullie de bende MS-13 dienen te vrezen.

Ter staving van uw verzoek leggen jullie volgende documenten neer: jullie paspoorten en identiteitskaarten, de overlijdensakte van uw schoonvader en het bewijs van de routes van de bussen van het busbedrijf.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het CGVS geconcludeerd dat u alsook uw gezin niet aannemelijk hebben gemaakt dat jullie een gegronde vrees voor vervolging hebben, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, en evenmin dat jullie een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de

Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw relaas is gebleken dat u problemen zou hebben gekend met een bende die geld van u eiste. De beweegredenen van deze bende waren louter van criminele en economische aard, zo kan uit uw verklaringen worden afgeleid. Wanneer in december vaak eindejaarspremie worden uitbetaald in El Salvador, meenden zij aanspraak te kunnen maken op "renta", een som geld die u hen zou moeten betalen om verder met rust te worden gelaten. Nergens blijkt een link met de Geneefse Vluchtelingenconventie. U kan dan ook niet als vluchteling worden erkend.

Dient te worden opgemerkt dat uit de incidenten in december 2019 en januari 2020 evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden afgeleid. Uit uw verklaringen blijkt ten eerste niet dat u bij bovenstaande incidenten ooit het slachtoffer bent geweest van fysiek geweld. U heeft het over telefoontjes die twee maanden aanhielden, echter zou het ondanks alle bedreigingen nooit tot een fysieke confrontatie zijn gekomen (CGVS, p.13).

U werkte als beheerder in een busbedrijf dat al langer elke week 80 dollar betaalde aan de bendeleden van MS-13 en Barrio 18, dit om de dagelijkse werking van het busbedrijf en de vier bussen niet te verstoren (CGVS, p.7-8). Begin december 2019 werd u dan opgebeld op uw gsm door een persoon die zei dat u al een aantal dagen niet op de werkplaats was geweest en dat hij wou praten over de eindejaarspremie (CGVS, p.9-10). De persoon vertelde hierbij dat hij volgende week zou langskomen. U gaf niet veel aandacht aan dit eerste telefoontje. Echter werd u sindsdien bijna elke dag opgebeld, en indien u niet zou betalen zouden ze u en uw kinderen vermoorden (CGVS, p.9-10, CGVS (...) B, p.8, en CGVS (...)1, p.10). De oproepen waren intimiderend: ze hielden u in de gaten, wisten waar u was en waar u voorbijkwam (CGVS, p.10). Ook verklaarden ze te weten waar uw kinderen gingen zwemmen (CGVS, p.9-10 en CGVS (...) B, p.8). U verklaart dat u hen telkens afhield en tijd won door te zeggen dat u ermee bezig was en zou proberen iets te verkopen (CGVS, p.10, 11 en 12). Ondertussen bleven de bendeleden wel bellen en bezochten ze enkele keren de verschillende werkplaatsen, waar ze naar u vroegen (CGVS, p.10 en 11).

Dient evenwel te worden opgemerkt dat er ernstige twijfels rijzen bij de waarachtigheid van het relaas dat u en uw gezinsleden hebben gebracht. Zo stelt het CGVS zich vragen bij de verklaarde modus operandi van de bendeleden. U beweert dat de bendeleden u gedurende twee maanden bijna elke dag opbelden voor het geld en u en uw gezin met de dood bedreigden, maar dat u sinds begin december nog niks had betaald (CGVS, p.10-11). Dat u het eerste telefoontje niet helemaal serieus nam, dat u gedurende twee maanden tijd kon winnen bij de bende door te zeggen dat u 'ging kijken wat u kon doen' of dat u 'zal kijken of u iets kan doen zoals iets verkopen', is ook zeer merkwaardig (CGVS, p.10). U geeft immers zelf aan dat met de bendeleden niet valt te spotten: een bus van uw vader werd ooit in brand gestoken toen hij de renta niet kon betalen (CGVS, p.4-5) en in oktober 2019 zouden mensen zijn overvallen en hoorde u een verhaal over een buschauffeur die bijna vermoord werd door een bende (CGVS, p.10). Dat deze volgens u meedogenloze bende dan niet steviger optreedt tegen een ondernemer van wie zij vermoeden dat hij deze renta kan betalen, is weinig aannemelijk.

Ook bij het incident aan het sportcomplex in Pole de Portio verklaart u te zijn opgebeld door een bendelid dat wist waar u was. Echter kon u hem gemakkelijk afwimpelen, en bleef u daar zelfs wachten tot de zwemtraining gedaan was, wetende dat de bendeleden uw locatie kenden (CGVS, p.10 en CGVS (...) B, p.10). Bovendien is het opmerkelijk dat de bendeleden meerdere keren tot de verschillende werkplaatsen kwamen maar dat u telkens wel niet ter plaatse was (CGVS, p.11). Nochtans had u het gevoel dat ze u in de gaten hielden, dat ze wisten waar u was en waar u voorbijkwam (CGVS, p.10). Dat men u dan telkens komt opzoeken op een moment dat u niet aanwezig bent, lijkt té toevallig om waar te zijn.

Verder dient te worden gewezen op de handelwijze van u en uw gezinsleden. Dat deze niet altijd in overeenstemming blijkt met jullie zogezegde vrees, blijkt onder meer uit volgende vaststellingen. Gevraagd of jullie voorzorgsmaatregelen namen sinds de eerste bedreigingen in december verklaart uw

vrouw dat jullie extra voorzichtig waren en dat jullie opletten wat er rond jullie gebeurde, maar dat het belangrijk was om een normaal leven te blijven leiden (CGVS (...) B, p.9 en 10, en CGVS (...) 1, p.11). Ook wanneer eind december het incident plaatsvond aan het zwemcomplex in Pole de Portio waarvan u en uw vrouw zeggen dat jullie hierna beslisten niet meer zo verder te kunnen leven, namen jullie geen extra voorzorgsmaatregelen (CGVS, p.11-12 en CGVS (...) B, p.9). De vakantie begon net en er was een kleine pauze bij het zwemmen, dus jullie moesten toch het huis niet echt uit (CGVS, p.12). Nochtans gingen de kinderen in januari terug naar de zwemtrainingen, weliswaar 3 keer per week in de plaats van 5 keer, en bleef ook de tweeling nog naar de Engelse les gaan (CGVS, p.12, CGVS (...) B, p.9, CGVS (...) 0, p.6, en CGVS (...) 1, p.8). Dit geeft geen blijk van vrees aan. Wanneer gevraagd of dit niet risicovol is, geeft u aan dat het belangrijk is dat ze hun fysieke conditie behouden en dat jullie dan toch het aantal trainingen verminderden (CGVS, p.8 en 12). Dat een gezin dat voortdurend met doodsb bedreigingen geconfronteerd wordt het leven van voorheen blijft leiden, is evenwel niet aannemelijk. Bovendien bleef u werken gedurende de maanden december en januari en keerde u twee dagen voor het vertrek uit El Salvador terug naar een van de werkplaatsen (CGVS, p.10 en 11). Wanneer wordt gevraagd of dit niet risicovol was, verklaart u "Als ze me hadden gezien, dan was dat inderdaad een beetje risicovol"(CGVS, p.13).

Ook uit andere verklaringen blijkt dat uw gedrag niet strookt met uw beweerde vrees. U verliet het land pas op 26 januari 2020, bijna twee maanden na de eerste bedreiging (CGVS, p.11-12 en 13). Nochtans moet u, als zaakvoerder van het busbedrijf, al veel eerder hebben geweten dat u de som niet zou betalen, en dat uw problemen met de bende dus van blijvende aard zouden zijn. Jullie wachtten daarbij met het kopen van de vliegtickets tot ongeveer een week voor het vertrek, nochtans namen jullie al in december de beslissing om te vluchten (CGVS, p.11, CGVS (...) B, p.9, en CGVS (...) 0, p.8). Gezien de door jullie verklaarde vrees bedreigd te worden door de bendeleden, is het talmen om concrete stappen te zetten om uw land van herkomst te verlaten, opmerkelijk.

Jullie bleven bovendien al die tijd, dus tot jullie vertrek uit El Salvador, in jullie huis wonen, ondanks dat de bendeleden wisten waar u was. Ook uw vrouw veronderstelde dat de bendeleden jullie woonplaats kenden (CGVS (...) B, p.10 en CGVS (...) 0, p.8). Het is merkwaardig dat u en uw gezin geruime tijd en zeer geregeld met de dood bedreigd werden, dat u desondanks naliet de gevraagde renta te betalen maar dan toch schijnbaar zonder verdere problemen op hetzelfde adres kon blijven wonen.

Overigens wijst het CGVS nog op het opmerkelijke feit dat u sinds u in België bent, niks meer gehoord heeft over de bendeleden, zelfs niet over hun eventuele bezoeken aan het busbedrijf. U verklaart dat u het eigenlijk niet wilt vragen (CGVS, p.12). Het CGVS ziet niet in waarom u niet nauwgezet op de hoogte zou willen blijven van eventuele feiten na uw vertrek uit El Salvador. Ook met uw schoonmoeder, die tenslotte eigenaar is van het bedrijf, hebt u geen contact over de staat van het bedrijf nu en de eventuele komst van bendeleden (CGVS, p.7 en CGVS (...) B, p.6). Dergelijke desinteresse in het verder verloop van deze zaak kan enkel worden verklaard door het ongeloofwaardige karakter van uw beweerde problemen met deze bende.

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat uw profiel, namelijk dat van ondernemer, op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Tot slot wordt vastgesteld dat nergens uit jullie verklaringen blijkt dat jullie beweerde problemen in El Salvador verband houden met de moord op uw schoonvader in 1994 of het incident van 15 jaar geleden waarbij de bus van uw vader in brand werd gestoken. Jullie erkennen dat dit geen betrekking heeft op jullie problemen in El Salvador (CGVS, p.5 en CGVS (...) B, p.7). Bovendien weten jullie allebei niet veel te vertellen over het incident van uw vader D. A. F., wat opmerkelijk is aangezien zijn bus in brand zou zijn gestoken door bendeleden toen hij de gevraagde renta niet had betaald (CGVS, p.4-5 en CGVS (...) B, p.6).

De som van alle voorgaande vaststellingen betekent dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk persoonlijk geïsoleerd werd door een criminele bende in El Salvador, noch dat u daarom bij terugkeer vergeldingen vreest van hen. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, evenmin dat u een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer in El Salvador in Vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in

artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ireland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020* (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvadorretouraupaysdesressortissants20200109.pdf>), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire van 15 juli 2019* (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focussalvadorsituationsecuritaire20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire van 15 juli 2019* (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focussalvadorsituationsecuritaire20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen,

moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Eenzelfde beslissing werd ook voor uw vrouw en uw twee dochters genomen.

De door jullie neergelegde documenten doen geen afbreuk aan de beslissing. Jullie paspoorten en identiteitskaarten bevestigen jullie identiteit en herkomst, zaken die hier niet ter discussie staan. Daarnaast legde uw vrouw ook volgende documenten voor: de overlijdensakte van haar vader in april 1994 en de kaartjes van de routes die de bussen van 'T. M. (...)' afleggen. Deze documenten tonen niet aan dat u een persoonlijke vrees voor vervolging koestert of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing genomen ten aanzien van de tweede verzoekende partij (hierna: eerste verzoekster), H. M. R. D. F., zijnde de echtgenote van verzoeker, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van verzoeker integraal over daar eerste verzoekster wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op de asielaanvraag van haar man.

De derde bestreden beslissing genomen ten aanzien van de derde verzoekende partij (hierna: tweede verzoekster), H. P. F. R., zijnde de dochter van verzoeker, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van verzoeker integraal over daar tweede verzoekster wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op de asielaanvraag van haar vader.

De vierde bestreden beslissing genomen ten aanzien van de vierde verzoekende partij (hierna: derde verzoekster), D. A. F. R., zijnde de dochter van verzoeker, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van verzoeker integraal over daar derde verzoekster wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op de asielaanvraag van haar vader.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Tevens menen zij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift volgende stavingstukken:

- El Salvador Times, "Buseros de la ruta 7-C en paro de labores ante amenazas de pandillas por extorsión", 11 november 2020 (stuk 6);
- El Salvador Times, "Microbuseros de la ruta 17 en paro de labores por amenazas y extorsión de pandillas en Colón", 22 oktober 2020 (stuk 7);
- El Salvador Times, "Asesinan a balazos al motorista y al ayudante de bus de la ruta 78 en Huizúcar", 16 november 2020 (stuk 8);

- El Salvador Times, "*Microbuseros de la ruta 11 en paro de labores tras asesinato de motorista en San Marcos*", 22 oktober 2020 (stuk 9);
- El Salvador Times, "*Buseros de dos rutas denuncian ola de robos y amenazas en su contra en Santa Ana*", 26 november 2020 (stuk 10);
- El Salvador Times, "*Catalino Miranda: 'Las extorsiones son como la Boisa de Valores que sube y baja...'*", 16 november 2020 (stuk 11);
- The New York Times, "*Killers on a Shoestring: Inside the Gangs of El Salvador*", 20 november 2016 (stuk 12);
- Diario, "*Arrestan pandillero por ataque a bus en Santa Tecla*", 20 december 2019 (stuk 13).

Elders in hun verzoekschrift citeren verzoekers uit:

- UNHCR, *Guidelines on International Protection No. 2: "Membership of a Particular Social group" within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 7 mei 2002;
- UNHCR, *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*, maart 2016;
- de COI Focus "*El Salvador: Situation Securitaire*", 15 juli 2019.

2.2.2. Op 12 april 2021 brengt de verwerende partij per drager overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin zij refereert aan de COI Focus "*El Salvador: Situation Sécuritaire*" van 12 oktober 2020, de "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van UNHCR van maart 2016 en de COI Focus "*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*" van 17 december 2020 en er de weblinken van weergeeft.

2.2.3. Op 20 april 2021 dienen verzoekers overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarbij zij volgende stukken voegen:

- elsalvador.com, "*Pandilla exigió \$4,000 a ruta 12 de microbuses para permitirles trabajar*", 31 januari 2021 (stuk 1);
- elsalvador.com, "*Pandillas, agentes del Estado, grupos de exterminio detrás de las desapariciones, según FESPAD*", 7 april 2021 (stuk 2);
- FOD Buitenlandse Zaken, "*El Salvador*", 18 april 2021 (stuk 3);
- Alterinfos, "*El Salvador – Bukele renforce son pouvoir à tête du pays malgré critiques et accusations*", 10 april 2021 (stuk 4).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals

vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.4. Verzoekers verklaren hun land van herkomst te hebben verlaten omwille van problemen met een bende die geld van hen eiste (notities CGVS D.A., p. 9-11; notities CGVS H. M., p. 8-9). Verzoeker werkte al tien jaar in het bussenbedrijf T. M. van zijn schoonmoeder en werd vijf jaar geleden de beheerder van het bedrijf (notities CGVS D. A., p. 7). De werknemers van het busbedrijf betaalden 80 dollar per week aan de bendes zodat de bussen zonder problemen kunnen functioneren (notities CGVS

D. A., p. 7-8). Begin december 2019 kreeg verzoeker evenwel persoonlijke bedreigingen en vroeg de bende MS-13 een bedrag van 5000 dollar, aangezien de eindejaarspremies in El Salvador die maand werden uitbetaald (notities CGVS D. A., p. 10; notities CGVS H. M., p. 8-9). Sindsdien werd verzoeker bijna elke dag gebeld en bedreigd door de bendeleden (notities CGVS D. A., p. 10-11; notities CGVS H. M., p. 10). De bendeleden gaven aan dat ze wisten waar zijn kinderen trinden en naar school gingen en bleven telefonisch contact opnemen tijdens de maanden december en januari (notities CGVS D. A., p. 10-11; notities CGVS H. M., p. 8-9). Verzoeker kon evenwel de bendeleden overtuigen om de betaling uit te stellen met de uitleg dat hij het geld nog bijeen probeerde te rapen (notities CGVS D. A., p. 10-11; notities CGVS H. M., p. 10). De bendeleden kwamen tijdens die maanden ook naar verzoeker vragen bij de verschillende instanties van het busbedrijf (notities CGVS D. A., p. 11; notities CGVS H. M., p. 8). In de periode rond 20 december 2019 werd verzoeker opnieuw opgebeld door de bende. Het bendelid aan de telefoon vroeg hem naar het geld, bedreigde hem en zei hem dat hij naar de plaats Pole de Portio – waar verzoeker zich op dat moment bevond – kon komen om de dingen te regelen. Verzoeker kon hem afwimpelen door te zeggen dat hij meer tijd nodig had (notities CGVS D.A., p. 10-11; notities CGVS H. M., p.10). Begin januari 2020 lichtten verzoeker en eerste verzoekster hun kinderen in dat ze zouden vluchten uit El Salvador en op 26 januari 2020 reisden zij per vliegtuig naar België, waar zij op 27 januari 2020 aankwamen en op 3 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming indienden.

2.3.4.1. Verzoekers menen in hun verzoekschrift dat de commissaris-generaal ten onrechte de waarachtigheid van hun relaas in twijfel trekt, waarbij zij de desbetreffende vaststellingen trachten te weerleggen dan wel te verklaren. Daarnaast wijzen zij erop dat uit verschillende rapporten en objectieve informatiebronnen blijkt dat buschauffeurs en vervoersmanagers beschouwd worden als behorend tot een specifieke sociale groep en dat verzoekers dan ook tot een bepaalde sociale groep behoren vanwege hun activiteiten in de vervoerssector. Als bijlage bij hun verzoekschrift voegen zij verschillende internetartikelen waaruit blijkt dat busmaatschappijen en chauffeurs systematisch het doelwit zijn van de bendes, vooral in de regio Santa Tecla (bijlagen 6-13). Uit deze internetartikelen blijkt tevens dat de politie niet in staat is om buschauffeurs en vervoersmanagers te beschermen.

2.3.4.2. De Raad merkt evenwel op dat daargelaten de vraag of de door verzoekers aangehaalde problemen verband houden met de criteria van het Verdrag van Genève, uit volgende vaststellingen blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers voorgehouden persoonlijke bedreigingen vanwege de bende MS-13 sinds begin december 2019 omwille waarvan zij El Salvador zouden hebben verlaten.

2.3.4.3. Ten eerste is de door verzoekers verklaarde *modus operandi* van de bendeleden niet geloofwaardig. In de bestreden beslissingen wordt dienaangaande immers terecht op het volgende gewezen: *“U beweert dat de bendeleden u gedurende twee maanden bijna elke dag opbelden voor het geld en u en uw gezin met de dood bedreigden, maar dat u sinds begin december nog niks had betaald (CGVS, p.10-11). Dat u het eerste telefoontje niet helemaal serieus nam, dat u gedurende twee maanden tijd kon winnen bij de bende door te zeggen dat u ‘ging kijken wat u kon doen’ of dat u ‘zal kijken of u iets kan doen zoals iets verkopen’, is ook zeer merkwaardig (CGVS, p.10). U geeft immers zelf aan dat met de bendeleden niet valt te spotten: een bus van uw vader werd ooit in brand gestoken toen hij de renta niet kon betalen (CGVS, p.4-5) en in oktober 2019 zouden mensen zijn overvallen en hoorde u een verhaal over een buschauffeur die bijna vermoord werd door een bende (CGVS, p.10). Dat deze volgens u meedogenloze bende dan niet steviger optreedt tegen een ondernemer van wie zij vermoeden dat hij deze renta kan betalen, is weinig aannemelijk.”*

Waar verzoekers in hun verzoekschrift in dit verband opmerken dat onvoldoende rekening werd gehouden met de manier waarop de bendes functioneren, dat verzoeker dacht dat hij nog tijd had voordat de bende daadwerkelijk de betaling zou eisen aangezien de eindejaarsrenta normaal op 31 december verschuldigd was en dat de bendes een zeker vertrouwen in verzoeker hadden aangezien hij de afgelopen vijf jaar elke maand renta en de eindejaarspremie betaalde en verzoeker daardoor dan ook tijd kon winnen, wijst de Raad er evenwel op dat blijkens verzoekers verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud het de eerste keer was dat hij persoonlijk benaderd werd en dat van hem geëist werd dat hij zijn eindejaarspremie aan de bende zou betalen (notities CGVS D. A., p. 9-11). Voordien werd hij nooit persoonlijk benaderd door de bendes en werd de renta van 80 dollar door de buschauffeurs betaald (notities CGVS D.A., p. 8). Aan verzoeker, die als verantwoordelijke regelmatig meereed met de bussen, zeiden de bendes enkel hallo en vroegen ze af en toe om wat geld (*“(...) ze zeiden dan soms hoe gaat het baas? Dan zeiden ze hallo, en er is een soort uitdrukking: ‘te vas a savar la soda’ en dat wilt zeggen, maar geef me nog een dollar of zo meer, omdat ze nog iets willen gaan kopen”*) (notities CGVS D. A., p. 8)). Verder wijst de Raad erop dat volgens verzoekers verklaringen de

bendeleden hem de dag na hun eerste telefoontje, waarin zij hem zeiden dat ze zijn eindejaarspremie wilden, reeds opnieuw opbelden en ermee dreigden hem of zijn gezinsleden iets aan te doen indien hij niet zou betalen (notities CGVS D. A., p. 10). Toen verzoeker hen vertelde dat hij een gewone werknemer was, zouden zij *“super kwaad”* zijn geworden, hem hebben uitgescholden en hem gezegd hebben *‘dat hij niet moest denken dat ze idioten waren, dat ze goed wisten dat hij geld had en dat hij geen eenvoudige werknemer was’* (notities CGVS D. A., p. 10). Vervolgens zouden ze hem bijna dagelijks gebeld hebben, waarbij ze hem telkens uitscholden en bedreigden (notities CGVS, p. 10 en 11). Gelet op deze dagelijkse bedreigingen vanwege de bende waarbij verzoeker werd uitgescholden en duidelijk gemaakt werd dat zij wisten dat hij geen gewone werknemer was en dat hij het bedrag dus zou kunnen betalen, kan bezwaarlijk volgehouden worden dat de bendes een zeker vertrouwen hadden in verzoeker en dat zij uitstel van de betaling zouden dulden. Het is niet aannemelijk dat verzoeker, die sinds begin december 2019 bijna dagelijks zou zijn bedreigd door deze bendeleden die eisten dat hij een bedrag van 5000 dollar zou betalen, in staat zou zijn geweest de bendeleden gedurende twee maanden telkens af te wimpelen en dit tot aan zijn vertrek op 26 januari 2019. Dat de bende tijdens deze periode geen verdere stappen heeft ondernomen teneinde de betaling af te dwingen van verzoeker, een ondernemer van wie zij vermoeden dat hij deze renta kan betalen, is uitermate bevreemdend.

2.3.4.4. De verklaringen van verzoeker omtrent het incident aan het zwemcomplex in Pole de Portio, dat zou hebben plaatsgevonden kort voor 20 december 2019 (notities CGVS D.A., p. 12), zijn evenmin aannemelijk. Verzoeker verklaarde over dit incident dat toen hij zijn zoon net had afgezet aan het zwemcomplex en zijn wagen aan het parkeren was, hij telefoon kreeg van een bendelid. Het bendelid schold hem opnieuw uit en dreigde ermee om naar Pole de Portio te komen zodat ze de dingen daar konden regelen (notities CGVS D. A., p.10). Ook dreigde hij er opnieuw mee iemand van zijn familie iets aan te doen (notities CGVS D. A., p.10). Verzoeker zou het bendelid hebben kunnen afwimpelen door te zeggen dat hij meer tijd nodig had, dat hij ging kijken wat hij kon doen, iets verkopen of iets anders, dat hij dat bedrag niet had en dat er in januari veel schoolkosten zijn (notities D. A., p. 10-11). Het is niet geloofwaardig dat verzoeker, die reeds sinds begin december bijna dagelijks bedreigd werd en duidelijk werd gemaakt dat ze wisten dat hij het bedrag zou kunnen betalen en dat ze hem of zijn gezinsleden iets zouden aandoen indien hij niet zou betalen, het bendelid zo gemakkelijk kon afwimpelen. Bovendien is het evenmin geloofwaardig dat verzoeker gewoon zou zijn blijven wachten op de parking van het zwemcomplex tot de training van zijn zoon gedaan was (notities CGVS H. M., p. 10), wetende dat de bendeleden zijn locatie kenden. In dergelijke omstandigheden kan immers worden verwacht dat verzoeker zijn zoon onmiddellijk zou gaan halen en dat ze zich zo snel mogelijk uit de voeten zouden maken teneinde een eventuele confrontatie met de bende te vermijden. Dat er bij het sportcomplex veiligheidsagenten zouden zijn geweest, zoals zij in hun verzoekschrift stellen, volstaat niet om te verklaren waarom verzoeker hem en zijn zoon niet sneller in veiligheid bracht en nog gewoon bij het zwemcomplex bleef tot de training was afgelopen.

2.3.4.5. Verder snijdt het evenmin hout dat verzoeker aangeeft dat hij het gevoel had dat de bendeleden hem in de gaten hielden, dat ze wisten waar hij was en waar hij voorbijkwam (notities CGVS D. A., p. 10) en dat eerste verzoekster veronderstelde dat de bende wist waar hun woonplaats was (notities CGVS H.M., p. 10) maar dat anderzijds dan weer moet worden vastgesteld dat de bendeleden meerdere keren naar de verschillende werkplaatsen kwamen maar dat verzoeker telkens niet ter plaatse bleek te zijn (notities CGVS D. A., p. 11). Dat men hem dan telkens komt opzoeken op een moment dat verzoeker niet aanwezig is, lijkt dan ook te toevallig om waar te zijn.

Verzoekers pogen bovenstaande vaststelling in een ander daglicht te stellen door de uitleg dat er geen echte kantoren waren en dat verzoeker geen planning had, waardoor het volgens hen dan ook aannemelijk was dat de bendeleden verschenen op momenten waarop verzoeker niet aanwezig was, en dat verzoeker bovendien in de maand januari minder vaak naar het depot is gegaan. Deze uitleg volstaat evenwel geenszins in het licht van verzoekers verklaring dat de bendeleden hem in de gaten hielden en wisten waar hij was en waar hij voorbijkwam. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij, naast het feit dat er geen kantoor of bureau was (notities CGVS D.A., p. 6), toch ook verklaarde dat hij in de bus meereed, soms naar de garage ging, met de chauffeurs sprak bij de brandstofpomp (*ibidem*, p. 7) en dat er een bussempunt/bussenverzamelplaats was (*ibidem*, p. 8). Bijgevolg kan worden aangenomen dat de bendeleden hem op deze verschillende plaatsen hadden kunnen vinden.

Waar verzoekers nog opmerken dat de bendes zich meestal rechtstreeks tot de chauffeurs in de bus richten en niet rechtstreeks tot de verantwoordelijke van het busdepot, bemerkt de Raad evenwel dat de bendeleden specifiek op zoek waren naar verzoeker, waardoor deze opmerking niet kan verklaren

waarom de bendeleden, die verzoeker in de gaten zouden houden, niettemin naar de werkplaatsen kwamen op momenten waarop verzoeker niet ter plaatse bleek te zijn.

2.3.4.6. Voorts duidt de Raad er nog op dat in de bestreden beslissingen tevens uitgebreid wordt gemotiveerd dat ook de handelwijze van verzoekers niet altijd in overeenstemming blijkt te zijn met hun zagezegde vrees: *“Verder dient te worden gewezen op de handelwijze van u en uw gezinsleden. Dat deze niet altijd in overeenstemming blijkt met jullie zagezegde vrees, blijkt onder meer uit volgende vaststellingen. Gevraagd of jullie voorzorgsmaatregelen namen sinds de eerste bedreigingen in december verklaart uw vrouw dat jullie extra voorzichtig waren en dat jullie opletten wat er rond jullie gebeurde, maar dat het belangrijk was om een normaal leven te blijven leiden (CGVS (...) B, p.9 en 10, en CGVS (...) 1, p.11). Ook wanneer eind december het incident plaatsvond aan het zwemcomplex in Pole de Portio waarvan u en uw vrouw zeggen dat jullie hierna beslisten niet meer zo verder te kunnen leven, namen jullie geen extra voorzorgsmaatregelen (CGVS, p.11-12 en CGVS (...) B, p.9). De vakantie begon net en er was een kleine pauze bij het zwemmen, dus jullie moesten toch het huis niet echt uit (CGVS, p.12). Nochtans gingen de kinderen in januari terug naar de zwemtrainingen, weliswaar 3 keer per week in de plaats van 5 keer, en bleef ook de tweeling nog naar de Engelse les gaan (CGVS, p.12, CGVS (...) B, p.9, CGVS (...) 0, p.6, en CGVS (...) 1, p.8). Dit geeft geen blijk van vrees aan. Wanneer gevraagd of dit niet risicovol is, geeft u aan dat het belangrijk is dat ze hun fysieke conditie behouden en dat jullie dan toch het aantal trainingen verminderden (CGVS, p.8 en 12). Dat een gezin dat voortdurend met doodsb bedreigingen geconfronteerd wordt het leven van voorheen blijft leiden, is evenwel niet aannemelijk. Bovendien bleef u werken gedurende de maanden december en januari en keerde u twee dagen voor het vertrek uit El Salvador terug naar een van de werkplaatsen (CGVS, p.10 en 11). Wanneer wordt gevraagd of dit niet risicovol was, verklaart u “Als ze me hadden gezien, dan was dat inderdaad een beetje risicovol”(CGVS, p.13).”*

Verzoekers trachten in hun verzoekschrift hun gedrag te verklaren door de uitleg dat zij wilden vermijden dat de bendes zouden opmerken dat zij hun manier van leven aan het veranderen waren en zich zouden realiseren dat er iets niet klopte. De Raad is evenwel van oordeel dat gezien hun verklaring dat zij sinds begin december dagelijks dreig telefoontjes kregen van de bende die eiste dat het gevraagde bedrag zou worden betaald, het niet aannemelijk is dat het gezin gedurende de twee maanden die verstreek tussen het eerste telefoontje en hun vertrek gewoon het leven van voorheen zou blijven leiden zonder echt voorzorgsmaatregelen te nemen, en zich op die manier zou blootstellen aan represailles vanwege de bende. De Raad duidt er ook hier op dat de bendeleden duidelijk aangaven dat ze wisten dat verzoeker het bedrag zou kunnen betalen en dat indien verzoeker niet zou betalen hij of zijn gezinsleden iets zou worden aangedaan. In dergelijke omstandigheden is het wel degelijk ongeloofwaardig dat zij gewoon het leven van voorheen bleven leiden en dat hun kinderen naar de zwemtrainingen, zij het in mindere mate, en de Engelse les bleven gaan, zelfs na het incident aan het zwemcomplex in Pole de Portio waarvan verzoeker en eerste verzoekster zeggen dat zij hierna beslisten niet meer zo verder te kunnen leven.

2.3.4.7. Voorts duidt de Raad op de terechte vaststelling door de commissaris-generaal dat verzoekers talmden om concrete stappen te zetten om hun land van herkomst te verlaten. Meer bepaald wordt in dit verband in de bestreden beslissingen het volgende gemotiveerd: *“Ook uit andere verklaringen blijkt dat uw gedrag niet strookt met uw beweerde vrees. U verliet het land pas op 26 januari 2020, bijna twee maanden na de eerste bedreiging (CGVS, p.11-12 en 13). Nochtans moet u, als zaakvoerder van het busbedrijf, al veel eerder hebben geweten dat u de som niet zou betalen, en dat uw problemen met de bende dus van blijvende aard zouden zijn. Jullie wachtten daarbij met het kopen van de vliegtickets tot ongeveer een week voor het vertrek, nochtans namen jullie al in december de beslissing om te vluchten (CGVS, p.11, CGVS (...) B, p.9, en CGVS (...) 0, p.8). Gezien de door jullie verklaarde vrees bedreigd te worden door de bendeleden, is het talmen om concrete stappen te zetten om uw land van herkomst te verlaten, opmerkelijk.”*

Verzoekers' argumenten zijn niet van aard om hierop een ander licht te werpen. Zij merken op dat verzoeker niet vanaf het begin wist dat hij dit bedrag niet kon betalen en dat zij begin januari besloten te vluchten, twee weken na de gebeurtenis van 20 december en na de deadline voor de eindejaarspremie, en dit omdat ze wisten dat ze deze extra renta niet konden betalen en dat de bendes hen steeds om meer geld zouden vragen. Ook dient volgens hen rekening gehouden te worden met het feit dat zij een gezin betreffen met een comfortabele situatie in El Salvador, met vier schoolgaande kinderen. In dergelijke omstandigheden is het normaal dat zij niet zonder meer besluiten hun land van herkomst definitief te verlaten, zonder een duidelijk idee te hebben van waar ze een toevluchtsoord kunnen vinden. De Raad merkt evenwel op dat nergens uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij getracht

heeft om effectief de gevraagde 5000 dollar te verzamelen. Verzoeker gaf daarentegen aan dat indien hij hen het geld zou hebben gegeven, de benedeleden steeds meer zouden hebben gevraagd (notities CGVS D. A., p. 12). Derhalve blijkt duidelijk dat verzoeker niet van plan was de gevraagde som te betalen en dus al snel moet hebben geweten dat zijn problemen met de bende van blijvende aard zouden zijn. Het talmen om concrete stappen te zetten om hun land van herkomst te verlaten, dit terwijl er voortdurend doodsb bedreigingen werden geuit, staat dan ook wel degelijk haaks op de voorgehouden vrees voor de bende.

2.3.4.8. Bovendien acht de Raad het, samen met de commissaris-generaal, evenmin aannemelijk dat verzoekers al die tijd, dus tot aan hun vertrek uit El Salvador op 27 januari 2020, in hun huis bleven wonen, en dit ondanks de eigen verklaring van verzoeker dat de benedeleden hem volgden en wisten waar hij was (*"Sinds die keer dat ze me zeiden dat ik in Pole de Portio was, kon ik daar niet meer van slapen, wetende dat ze weten waarheen je gaat en al je bewegingen kennen"*) (notities CGVS D. A., p. 11)). Ook verzoekster veronderstelde dat de benedeleden hun woonplaats kenden (notities CGVS H. M., p. 10). Bovendien zouden verzoekers het gevoel hebben gehad dat ze elk moment bij hun thuis gingen komen (notities CGVS D. A., p. 11). Dat zij in dergelijke omstandigheden tot aan hun vertrek in hun eigen huis zijn blijven wonen, ondergraaft dan ook ernstig hun voorgehouden vrees voor de bende. Ook is het uiterst bevreemdend dat hoewel verzoeker en zijn gezin geruime tijd en zeer geregeld met de dood bedreigd werden en verzoeker desondanks naliet de gevraagde renta te betalen, verzoekers dan toch blijkbaar zonder verdere problemen of vergeldingsacties op hetzelfde adres konden blijven wonen. Deze vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun asielrelaas.

2.3.4.9. Ten slotte is de Raad nog van oordeel dat ook de vaststelling dat verzoeker geen informatie heeft over eventuele feiten na hun vertrek uit El Salvador en nagelaten heeft zich hierover te informeren de geloofwaardigheid van de door verzoekers beweerde persoonlijke bedreigingen vanwege de benedeleden aan hun adres ernstig ondergraaft. De commissaris-generaal motiveert in dit verband terecht het volgende: *"Overigens wijst het CGVS nog op het opmerkelijke feit dat u sinds u in België bent, niks meer gehoord heeft over de benedeleden, zelfs niet over hun eventuele bezoeken aan het busbedrijf. U verklaart dat u het eigenlijk niet wilt vragen (CGVS, p.12). Het CGVS ziet niet in waarom u niet nauwgezet op de hoogte zou willen blijven van eventuele feiten na uw vertrek uit El Salvador. Ook met uw schoonmoeder, die tenslotte eigenaar is van het bedrijf, hebt u geen contact over de staat van het bedrijf nu en de eventuele komst van benedeleden (CGVS, p.7 en CGVS (...) B, p.6). Dergelijke desinteresse in het verder verloop van deze zaak kan enkel worden verklaard door het ongeloofwaardige karakter van uw beweerde problemen met deze bende."*

De Raad bemerkt dat verzoekers met de loutere opmerking in hun verzoekschrift dat verzoeker informatie blijft zoeken over de situatie in El Salvador en dat hij, indien hem dit zou zijn gevraagd, verschillende artikelen had kunnen bijbrengen waarin melding wordt gemaakt van de problemen die buschauffeurs in de buurt van Santa Tecla hebben ondervonden, op geen enkele wijze bovenstaande vaststelling waaruit blijkt dat zij nagelaten hebben zich te informeren inzake de evolutie van hun persoonlijke problemen in hun land van herkomst in een ander daglicht stellen. Verder merken verzoekers nog op dat verzoekers schoonmoeder ziek is en niet echt meer zorgt voor de zaak, dat het dan ook logisch is dat de bendes niet in haar geïnteresseerd zijn, en dat de bussen niet meer reden omwille van de uitbraak van het coronavirus en dat de bendes toen geen renta opeisten. De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekers hiermee op geen enkele wijze de opmerkelijke vaststelling dat verzoeker sinds hij in België is niets meer heeft gehoord over de benedeleden, zelfs niet over hun eventuele bezoeken aan het busbedrijf, en dat hij er zelfs niet naar wilt vragen, weerleggen of verklaren. Dat verzoeker geen concrete aanwijzingen heeft waaruit blijkt dat de benedeleden nog naar hem hebben gevraagd na zijn vertrek, en desbetreffend bovendien aangeeft dat hij hiernaar niet wilt vragen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn persoonlijke problemen met de bende en zijn beweerde vrees. De Raad onderstreept hierbij dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs wordt verwacht dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om te informeren hoe zijn persoonlijke problemen evolueren teneinde een gedegen inschatting te kunnen maken van zijn actuele vrees voor vervolging in zijn land van herkomst. Het nalaten zich op een gedegen wijze te informeren over het verder verloop van de situatie wijst op een desinteresse en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Bovenstaande vaststellingen nopen tot het besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan de persoonlijke bedreigingen aan het adres van verzoeker vanwege de bende MS-13 die zijn eindejaarspremie opeiste.

2.3.4.10. De Raad duidt er nog op dat verzoekers niet kunnen volstaan met een loutere verwijzing naar verschillende internetartikelen waaruit problemen blijken van busmaatschappijen met de bendes en naar algemene informatie over de veiligheidssituatie in El Salvador (stukken 6-13 van het verzoekschrift; stukken 1-4 van de aanvullende nota) om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en gelet op wat voorafgaat blijven verzoekers desbetreffend manifest in gebreke. Overigens dient te worden vastgesteld dat het internetartikel *d.d.* 31 januari 2021 (aanvullende nota, stuk 1), betrekking heeft op een busmaatschappij die renta diende te betalen aan de bendes om verder te werken en dat het bedrag verhoogd werd naar 4000 dollar omwille van de eindejaarsperiode. Teneinde de busmaatschappij onder druk te zetten, pleegden de bendes verschillende aanvallen op eenheden van de busmaatschappij. In het licht van deze informatie is het des te ongeloofwaardiger dat verzoeker in staat zou zijn geweest om de bendeleden telkens af te wimpelen en gedurende twee maanden erin geslaagd zou zijn de betaling uit te stellen, zonder dat de bendeleden, die wisten waar verzoeker werkte en woonde, overschakelden op andere middelen om meer druk te zetten. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat het feit dat hij het bedrag niet onmiddellijk betaalde enige invloed had op de werking van de bussen en/of dat de buschauffeurs omwille hiervan problemen kenden. Dit staat dan ook in schril contrast met de door hen bijgebrachte informatie waaruit blijkt dat buseenheden werden aangevallen teneinde de betrokken busmaatschappij onder druk te zetten de verhoogde renta te betalen.

2.3.4.11. Waar verzoekers nog verzoekers profiel als beheerder van een busmaatschappij benadrukken en stellen dat uit de door hen bijgebrachte informatie blijkt dat busmaatschappijen en chauffeurs systematisch het doelwit zijn van de bendes, wijst de Raad erop dat uit de door verzoekers bijgebrachte informatie geenszins blijkt dat louter dit profiel zou volstaan om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar El Salvador zouden dreigen te worden gevisieerd of vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekers, zo blijkt uit wat voorafgaat, in gebreke blijven.

Waar verzoekers met de door hen bijgebrachte internetartikelen (stukken 6-13 van het verzoekschrift; stuk 2 van de aanvullende nota) nog willen aantonen dat de Salvadoraanse autoriteiten niet in staat zijn om buschauffeurs en vervoersmanagers effectieve bescherming te bieden tegen vervolging door criminele bendes, wijst de Raad erop dat vermits geen enkel geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoekers persoonlijk te zijn gevisieerd en bedreigd door de bende MS-13, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in hun land van herkomst irrelevant is.

2.3.5. Daar waar verzoekers in hun verzoekschrift nog opmerken dat zij nu ongeveer elf maanden weg zijn uit El Salvador zonder de renta te betalen en dat zij bij een terugkeer dan ook het risico lopen om te worden gedood, onderstreept de Raad vooreerst dat uit het voorgaande is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan de persoonlijke bedreigingen aan het adres van verzoeker vanwege de bende MS-13 die zijn eindejaarspremie opeiste. Er blijkt dan ook nergens uit hun verklaringen dat zij voor hun vertrek persoonlijk werden afgeperst. Wat betreft de renta die aan de bendes betaald werd opdat het bussenbedrijf zonder problemen zou kunnen functioneren – de werknemers van het busbedrijf betaalden 80 dollar per week aan de bendes – dient te worden benadrukt dat deze renta niet door verzoekers persoonlijk verschuldigd was, maar door het busbedrijf werd betaald via de buschauffeurs. Verzoeker gaf bovendien uitdrukkelijk aan dat voor zijn persoonlijke problemen met de bende in december 2019 – waarvan hierboven reeds werd vastgesteld dat hieraan geen geloof kan worden gehecht – hij nooit rechtstreeks benaderd werd door de bendes in verband met de renta en dat het steeds de buschauffeurs waren die de renta betaalden (notities CGVS D. A., p. 7). Ook na hun vertrek bleef de bende renta ontvangen van de buschauffeurs (notities CGVS H. M., p. 6). Tijdens de coronapandemie reden de bussen niet meer, waardoor ook geen renta meer werd betaald (notities CGVS H. M., p. 6). Uit hun verklaringen blijkt dan ook dat de renta, met uitzondering van de coronaperiode waarin de bussen niet reden, steeds verder werd betaald door de chauffeurs, ook na hun vertrek. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom de bendeleden verzoekers bij hun terugkeer zouden benaderen in verband met deze renta die zij niet persoonlijk verschuldigd zijn maar die daarentegen duidelijk verbonden is met de activiteiten van de busmaatschappij en steeds werd doorbetaald in de periodes waarin de bussen operatief waren. Dit geldt des te meer nu nergens uit hun verklaringen blijkt dat verzoeksters moeder, die zich nog steeds in El Salvador bevindt en ten slotte de eigenaar is van het bedrijf, persoonlijk benaderd zou zijn door de bende in verband met deze renta.

2.3.6. De Raad wijst er verder nog op dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen op het volgende duidt: *“Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer in El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.*

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvadorretouraupaysdesressortissants20200109.pdf>), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focussalvadorsituationsecuritaire20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Het voorgaande wordt bovendien bevestigd door de informatie die blijkt uit de recentere *“COI Focus Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire”* van 17 december 2020 en de *“COI Focus Salvador Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020 die door de commissaris-generaal per aanvullende nota van 12 april 2021 werden neergelegd.

Gelet op het voorgaande, blijft een individuele beoordeling dan ook noodzakelijk. Zoals hierboven uiteengezet, maken verzoekers evenwel niet aannemelijk dat zij voor hun vertrek persoonlijk gevisieerd en bedreigd werden door de bende MS-13 en tonen zij evenmin aan dat zij voor hun vertrek persoonlijk afgeperst werden en renta verschuldigd waren aan de bendes.

Het verblijf in België van verzoekers voor de duur van hun asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven.

De Raad betwist verder niet dat verzoekers bij terugkeer te maken kunnen krijgen met beroving of afpersing maar dit betreft een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving of afpersing verschilt niet van het risico waar ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving of afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving of afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Het geheel van verzoekers' individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekers nalaten concreet aannemelijk te maken dat ze ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat ze in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

2.3.7. Ten slotte duidt de Raad er nog op dat in verband met de moord op de vader van eerste verzoekster in 1994 en het incident van 15 jaar geleden waarbij de bus van verzoekers vader in brand werd gestoken, in de bestreden beslissingen het volgende wordt gemotiveerd: *"Tot slot wordt vastgesteld dat nergens uit jullie verklaringen blijkt dat jullie beweemde problemen in El Salvador verband houden met de moord op uw schoonvader in 1994 of het incident van 15 jaar geleden waarbij de bus van uw vader in brand werd gestoken. Jullie erkennen dat dit geen betrekking heeft op jullie problemen in El Salvador (CGVS, p.5 en CGVS (...) B, p.7). Bovendien weten jullie allebei niet veel te vertellen over het incident van uw vader D. A. F., wat opmerkelijk is aangezien zijn bus in brand zou zijn gestoken door bendeleden toen hij de gevraagde renta niet had betaald (CGVS, p.4-5 en CGVS (...) B, p.6)."* De Raad stelt vast dat verzoekers deze motivering ongemoeid laten in hun verzoekschrift waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

2.3.8. De door verzoekers voorgelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande.

Hun paspoorten en identiteitskaarten bevestigen louter hun identiteit en herkomst, zaken die hier niet ter discussie staan. De door eerste verzoekster bijgebrachte documenten, met name de overlijdensakte van haar vader in april 1994, het document in verband met de ziekte van haar moeder en de kaartjes van de routes die de bussen van T. M. afleggen, tonen verder op geen enkele wijze aan dat verzoekers een persoonlijke vrees voor vervolging koesteren of een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade.

De bij het verzoekschrift gevoegde stukken (stukken 6-13 van het verzoekschrift) en de per aanvullende nota bijgebrachte informatie (stukken 1-4 van de aanvullende nota) werden hierboven reeds besproken en zijn evenmin van aard aan te tonen dat verzoekers een persoonlijke vrees voor vervolging koesteren of een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade.

2.3.9. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers' vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.10. Voor zover verzoekers verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.11. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekers de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er in dit verband op dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoekers ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad onderstreept verder dat, daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, uit de beschikbare landeninformatie duidelijk blijkt dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a), of b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging

noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), of b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar El Salvador een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.12. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.13. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET